

Arrest

nr. 256 578 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2020 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als *'ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin'* van een Nederlandse onderdaan.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 21 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoeker gezamenlijk ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.07.2020 werd ingediend door.

Naam: [A.]

Voornamen: [M.M.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.07.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn vader [K.A.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Congo (OP0333718) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.02.2018*
- 'attestation de residence' n°351/2020 dd. 11.08.2020 waarin de lokale Congolese overheden verklaren dat betrokkene tot op datum van het attest gedomicilieerd was op het adres 'Avenue Mudjana n°115/A, Mombele, Lime- te, Kinshasa': echter, de informatie uit dit attest wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het Rijksregister als het administratieve dossier op naam van betrokkene.*
- 'attestation d'indigence' n°01/DUAS.SONA/SSU/B.2/514/2020 dd. 10.08.2020 en bijbehorend 'proces-verbal de constat d'indigence' n°/DUASSSU/B.2/17/2020 dd. 10.08.2020 waarin de Congolese overheden verklaren dat betrokkene, woonachtig is België, tijdelijk behoeftig is: echter, uit het voorgelegde proces-verbaal blijkt niet alleen dat dit document - en bijgevolg ook het hieruit voortvloeiende 'attestation d'indigence' - werd opgesteld op basis van een verklaring op eer vanwege een derde, maar ook dat het geheel van deze documenten betrekking hebben op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Congo. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 17.12.2014, 20.12.2014, 07.01.2015, 07.02.2015, 03.03.2015, 07.04.2015, 05.05.2015, 06.07.2015, 23.09.2015, 02.10.2015, 22.12.2015, 23.01.2016, 02.03.2016, 01.04.2016, 10.05.2016, 03.06.2016, 25.10.2016, 07.02.2017, 18.09.2017 en 29.01.2018, verzonden naar Marokko*
- schrijven RVA dd. 05.10.2020 op naam van betrokkene: echter, dit document heeft betrekking op de situatie in België en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 15.06.2012 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het

gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op heden officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine (zijnde Congo, zijnde Marokko), er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is, waar ab initio gesteld wordt dat deze genomen werd op grond van "(...) artikel §4,5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)".

Dat artikel §4, 5e lid KB dan ook geen volwaardig/volledig artikel betreft en het voor verzoeker dan ook niet duidelijk is op grond van welke wetsbepaling de bestreden beslissing genomen werd.

Verweerder is in casu echter wettelijk verplicht om te verwijzen naar de toepasselijke regelgeving, temeer daar aan verzoeker een beslissing werd betekend die een bestuurshandeling uitmaakt.

Een bestuurshandeling is conform artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor een of meer bestuurden of voor een ander bestuur.

Conform artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dienen beslissingen en bestuurshandelingen zowel in feite als in rechte te worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 leggen het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat in casu de bestreden beslissing juridisch foutief gemotiveerd werd, nu de wetsbepaling op grond waarvan de beslissing genomen werd, niet werd vermeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd en een schending inhoudt van artikel 62 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat tevens het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is dat voorziet dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

Het behelst o.m. dat de burger in elke situatie het recht kan kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is, dat hij het vertrouwen kan hebben in de medeburger of de overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden, dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen. De rechtszekerheid is inherent aan de rule of law en staat tegenover rechtsonzekerheid of willekeur (Bart VAN DEN BERGH, Recht zoekt zekerheid, R.W., 2010-2011, 346)."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 40bis, 40ter en 47/2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende uiteenzetting bij zijn middel:

"Dat de bestreden beslissing zich op artikel 47/1, 2° Vw. steunt, doch dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich bij de aanvraag gezinshereniging niet beroepen heeft op artikel 47/2 Vw., doch wel op artikel 40bis, nl. bloedverwant in neergaande lijn ten aanzien van een Unieburger.

Dat dit ook blijkt uit het feit dat de gemeente Wetteren artikel 40bis op de bijlage 19ter niet doorstreept heeft, doch enkel artikel 40ter.

Dat de gemeente Wetteren echter een fout heeft begaan, nu verzoeker bij de aanvraag gezinshereniging zeer duidelijk heeft gemeld dat hij zijn aanvraag wenste in te dienen als meerderjarig kind van een Unieburger (artikel 40bis), zoals hij ook vroeger reeds gedaan had, en de gemeente Wetteren ten onrechte op de bijlage 19ter de bepaling 'ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin' aangevinkt heeft in plaats van bloedverwant in neergaande lijn. Tevens werd artikel 47/2 Vw. niet doorstreept.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte melding maakt van artikel 47/2 Vw. en dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis.

Dat - zelfs wanneer wordt aangenomen dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als 'ander familielid van een Unieburger' conform artikel 47/2 Vw., quod non - de aanvraag van verzoeker als bloedverwante in neergaande lijn van een Unieburger, niet op algemene wijze kan uitgesloten worden van de categorie 'ander familielid in artikel 47/1,2° Vw. (RvV, 27 april 2017, nr. 186.142).

Dat verweerder dan ook omstandig dient te motiveren waarom verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 40bis, temeer daar op de bijlage 19ter het artikel 40bis niet werd doorstreept. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 40bis en 47/2 Vreemdelingenwet."

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 47/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij stelt als volgt:

"2.3.1.

In ondergeschikte orde, indien zou aangenomen worden dat verzoeker op 29 juli 2020 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend, dient rekening gehouden te worden met het volgende.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.3.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de 'andere familieleden van een Unieburger' en luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel

288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij nog in de DR Congo verbleef én hij in zijn land van herkomst tevens deel uitmaakte van het gezin van zijn vader.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.3.3.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was in de DR Congo en ten laste was van zijn vader was op het of hij deel uitmaakte van het gezin van zijn vader.

Dat verzoeker nochtans aan de hand van het 'attestation d'indigance' met bijhorend proces-verbaal heeft aangetoond dat hij onvermogen is in Congo en de vele stortingen aantonen dat hij jarenlang werd onderhouden door zijn vader.

Bovendien woonde verzoeker vanaf zijn geboorte samen met zijn vader, tot diens vertrek naar België. Van zodra verzoeker in België aankwam, is hij opnieuw met zijn vader gaan samenwonen.

Verzoeker heeft bovendien een attest voorgelegd met vermelding van zijn adres in de DR Congo, doch verweerder werpt dienaangaande op dat de informatie uit dit attest niet zou ondersteund worden door gegevens uit het rijksregister, als het administratieve dossier van verzoeker.

Dat verzoeker echter een authentiek attest heeft voorgelegd van de Congolese overheid, welke uiteraard beter geplaatst is om te bevestigen waar verzoeker woonachtig was in de DR Congo.

Bovendien legt verweerder geen bewijzen voor van het rijksregister of het administratieve van verzoeker waaruit zou blijken dat verzoeker niet op het vermelde adres in de DR Congo zou woonachtig geweest zijn, zodat de bestreden beslissing geenszins correct gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals het motiveringsbeginsel.

2.3.4.

Dat de bestreden beslissing verder motiveert dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen.

Dat dit echter geen strikte voorwaarde is die gesteld wordt in artikel 47bis e.v. Vw. en door verweerder geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De

noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG : "2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document.

Dat bovendien geenszins veronderstelt wordt dat de referentiepersoon bewijzen voorlegt van zijn bestaansmiddelen, temeer daar verzoekers vader een economisch actieve Unieburger is.

Overigens heeft verweerder verzoeker nooit verzocht om dergelijke documenten voor te leggen. Dit werd ook niet vermeld in de bijlage 19ter die verzoeker ontving op 29 juli 2020.

Dat wanneer verweerder het bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wenste voorgelegd te zien, hij verzoeker hierover had moeten interpellieren met de vraag bijkomende of aanvullende documenten voor te leggen, wat overigens voor verzoeker geen enkel probleem had gevormd.

Noch in de bijlage 19ter, noch naderhand werd echter aan verzoeker gevraagd om documenten voor te leggen betreffende de actuele inkomenssituatie van zijn vader.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht door een dergelijk overheidshandelen.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen om documenten voor te leggen waaruit de huidige inkomstssituatie van de referentiepersoon bleek indien verweerder dit nodig achtte om de aanvraag van verzoeker te kunnen onderzoeken, zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout."

2.4. Deze middelen zijn duidelijk gericht tegen de bestreden weigeringsbeslissing en worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.5. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In deze beslissing worden zowel de juridische als de feitelijke overwegingen opgenomen. Zo wordt eerst geduid dat verzoeker de gezinshereniging met zijn Nederlandse vader heeft gevraagd op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt vervolgens ingegaan op de verschillende door verzoeker voorgelegde bewijsstukken, die worden getoetst aan de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. In eerste instantie oordeelt verweerder dat, nu de referentiepersoon reeds sinds 15 juni 2012 in België verblijft, er geen sprake is van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer. Verweerder stelt vervolgens vast dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Daarnaast stelt hij ook vast dat verzoeker met de voorgelegde stukken evenmin aantoonde dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon, nu niet afdoende is aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine ('*zijnde Congo, zijnde Marokko*') en er sprake was van een effectieve tenlasteneming, dat hij en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat en evenmin dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen. Verweerder besluit dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen.

Verzoeker betoogt dat het voor hem niet duidelijk is op grond van welke wetsbepaling de bestreden weigeringsbeslissing is genomen. Hij gaat er hierbij evenwel aan voorbij dat in deze bestreden beslissing duidelijk wordt vermeld dat deze is genomen op grond van de artikelen 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Dit betoog kan dus niet worden aangenomen. In zoverre verzoeker doelt op de vermelding in de bestreden weigeringsbeslissing dat deze is genomen "*[i]n uitvoering van artikel, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...]*" en hij stelt dat dit geen volwaardig artikel is, volstaat de vaststelling dat deze onvolledigheid verzoekers belangen niet heeft geschaad en hem niet heeft gehinderd in het aanwenden van zijn beroepsmogelijkheden. Uit verzoekers vijfde middel blijkt immers zeer duidelijk dat hij er kennis van heeft dat wordt gedoeld op artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Nu verzoeker vervolgens, zoals ook blijkt uit de verdere bespreking, de aanvraag indiende op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, en niet op basis van artikel 40bis van dezelfde wet, blijkt niet dat een motivering in het licht van dit laatste wetsartikel zich opdroeg.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van deze bestreden beslissing kent.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.6. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek heeft op de bestreden weigeringsbeslissing, moet worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder enkel toe het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indiende als *“ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin”* van een Nederlandse onderdaan. Aldus vroeg hij de gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt namelijk als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Thans houdt verzoeker voor dat hij zijn aanvraag niet indiende op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, maar wel op basis van artikel 40bis van deze wet. Hij stelt dat de gemeente Wetteren een fout heeft begaan. Een en ander vindt evenwel geen steun in de voorliggende stukken. De aanvraag vermeldt duidelijk dat deze werd gedaan als *“ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin”* van een Nederlandse onderdaan en hierbij wordt ook melding gemaakt van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd ondertekend door verzoeker zelf, die trouwens ook aangeeft van mening te zijn dat beide verblijfsprocedures in zijn geval mogelijk zijn, zodat geenszins blijkt dat de gemeente Wetteren een fout heeft begaan. Het gegeven dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet hierbij niet werd doorgehaald, doet over dit alles nog niet anders oordelen.

Bovendien merkt de Raad in elk geval ook op dat verweerder in zijn toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een beoordeling heeft gemaakt inzake de vraag of verzoeker aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken het bewijs heeft geleverd dat hij voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling hiervan door het bestuur wezenlijk verschilt van de beoordeling van het *‘ten laste zijn’* in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dus ook geenszins aan dat hij een

voldoende belang heeft bij zijn betoog, nu – zelfs indien dit zou worden aangenomen – niet blijkt dat dit aanleiding had kunnen geven tot een wezenlijk andere beoordeling of beslissing.

2.8. In de bestreden weigeringsbeslissing heeft verweerder niet betwist dat verzoeker een aanvraag kan indienen overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook verzoeker zelf geeft aan dat dit mogelijk is. Dit gegeven staat in de voorliggende zaak dus niet ter discussie.

2.9. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In dit kader kan verder nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* of *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Beide arresten geven aan dat het familielid in een dergelijk geval wel moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

2.10. Verweerder wijst er in zijn beslissing op dat verzoeker, om aan te tonen dat hij van in het land van herkomst ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, de volgende stukken heeft voorgelegd:

“- reispaspoort Congo (OP0333718) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.02.2018

- 'attestation de residence' n°351/2020 dd. 11.08.2020 waarin de lokale Congolese overheden verklaren dat betrokkene tot op datum van het attest gedomicilieerd was op het adres [...], Kinshasa: echter, de informatie uit dit attest wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het Rijksregister als het administratieve dossier op naam van betrokkene.

- 'attestation d'indigence' n°01/DUAS.SONA/SSU/B.2/514/2020 dd. 10.08.2020 en bijbehorend 'proces-verbal de constat d'indigence' n°/DUASSSU/B.2/17/2020 dd. 10.08.2020 waarin de Congolese overheden verklaren dat betrokkene, woonachtig is België, tijdelijk behoeftig is: echter, uit het voorgelegde proces-verbaal blijkt niet alleen dat dit document - en bijgevolg ook het hieruit voortvloeiende 'attestation d'indigence' - werd opgesteld op basis van een verklaring op eer vanwege een derde, maar ook dat het geheel van deze documenten betrekking hebben op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Congo. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 17.12.2014, 20.12.2014, 07.01.2015, 07.02.2015, 03.03.2015, 07.04.2015, 05.05.2015, 06.07.2015, 23.09.2015, 02.10.2015, 22.12.2015, 23.01.2016, 02.03.2016, 01.04.2016, 10.05.2016, 03.06.2016, 25.10.2016, 07.02.2017, 18.09.2017 en 29.01.2018, verzonden naar Marokko

- schrijven RVA dd. 05.10.2020 op naam van betrokkene: echter, dit document heeft betrekking op de situatie in België en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Verweerder stelt allereerst vast dat, nu de referentiepersoon reeds sinds 15 juni 2012 in België verblijft, niet blijkt dat er sprake is van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer. Vervolgens is hij van oordeel dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Daarnaast stelt verweerder vast dat de voorgelegde stukken ook niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, nu hij niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine ('zijnde Congo, zijnde Marokko') en er sprake was van een effectieve tenlasteneming, dat hij en de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de

Belgische Staat en evenmin dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen.

2.11. De Raad merkt allereerst op dat verzoeker niet aangeeft dat de weergave van de door hem voorgelegde stukken incorrect of onvolledig is.

2.12. Verzoeker betoogt vooreerst dat de neergelegde stukken wel degelijk aantonen dat hij reeds van in de DR Congo deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Hij wijst erop dat hij vanaf zijn geboorte en tot het vertrek van zijn vader naar België heeft samengewoond met deze laatste. Hij stelt sinds zijn komst naar België opnieuw samen te wonen met zijn vader. Hij wijst op het door hem voorgelegde attest dat zijn adres in de DR Congo vermeldt en benadrukt dat dit een authentiek attest is van de Congolese overheid. Hij stelt dat deze beter is geplaatst om te bevestigen waar in de DR Congo hij woonde. Hij merkt op dat verweerder geen bewijzen voorlegt dat hij niet op het vermelde adres in de DR Congo zou hebben gewoond.

De Raad merkt op dat het niet is betwist dat verzoekers vader reeds sinds 15 juni 2012 in België verblijft. Verzoeker zelf betrad pas op 25 juli 2018 het Belgische grondgebied (zie inreisstempel in zijn paspoort) en diende vervolgens op 27 juli 2018 een (eerste) aanvraag tot gezinshereniging met zijn vader in. In deze omstandigheden kan niet blijken dat het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon wordt of dreigt te worden geschonden, zoals verweerder correct heeft vastgesteld.

Wat betreft het voorgelegde verblijfsattest van 11 augustus 2020 waarin de lokale Congolese autoriteiten verklaren dat verzoeker tot die datum was gedomicilieerd op het vermelde verblijfsadres in Kinshasa, heeft verweerder terecht vastgesteld dat deze informatie niet strookt met de gegevens van het Rijksregister en het administratief dossier van verzoeker. Zoals reeds werd aangehaald, verblijft verzoeker reeds sinds 25 juni 2018 in België. De Raad ziet niet in waarom verweerder omtrent dit stuk nog verder diende te motiveren. Nu de inhoud van dit attest strijdig is met de vaststaande gegevens van het dossier, blijkt niet dat verweerder verder nog rekening diende te houden met dit stuk. Verzoeker duidt ook niet hoe dit attest alsnog zou moeten aantonen dat hij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Hierbij dient overigens nog te worden opgemerkt dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat verzoeker, in de jaren voor zijn komst naar België, niet in Congo, maar wel in Marokko heeft verbleven. De voorgelegde geldstortingen werden zo ook verzonden naar Marokko en verzoeker betrad het Belgische grondgebied met een door de Belgische autoriteiten in Marokko afgeleverd visum kort verblijf.

In het reeds aangehaalde arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt duiding gegeven bij het begrip *“land van herkomst”* in de zin van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad wijst erop dat in overweging 31 van het arrest wordt gesteld dat het land van herkomst, in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ten laste van een burger van de Unie te zijn, *“de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”*. De staat waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen hoeft weliswaar niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt.

Er kan in deze ook worden verwezen naar overweging 99, derde streepje van de conclusie van de advocaat-generaal L. A. Geelhoed verstrekt in het kader van de zaak Jia van het Hof van Justitie, waarin wordt gesteld als volgt: *“Artikel 1, sub d, van richtlijn 73/148 moet aldus worden uitgelegd dat het begrip „ten laste komend” betrekking heeft op de situatie waarin een familielid van een burger van de Unie economisch afhankelijk is van die burger van de Unie om het bestaansminimum te bereiken in het land waar hij normaal gesproken woont, niet zijnde de lidstaat waar hij vergunning tot verblijf aanvraagt, en dat deze situatie een structureel karakter heeft.”* Tevens kan worden verwezen naar de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Burgerschapsrichtlijn, waarin omtrent het begrip *“ten laste zijn”* als volgt wordt gesteld: *“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).”* (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad, p. 5).

Aldus blijkt dat er, in het geval van verzoeker, dient te worden gekeken naar Marokko om te bepalen of hij reeds vanuit het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker legt echter geen begin van bewijs voor dat hij in Marokko ooit heeft samengewoond met de referentiepersoon.

De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid. In casu blijkt hiervan geen sprake te zijn. Voorafgaand aan de komst naar België kwam de referentiepersoon trouwens ook uit Nederland. Er blijkt nergens uit dat hij in dit land reeds samenwoonde met verzoeker. Tijdens een interview dat de Belgische ambassade in Marokko op 18 december 2015 had met verzoeker, verklaarde deze trouwens dat zijn vader op het ogenblik van zijn geboorte reeds in Nederland woonde.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen, wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins aantoont dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, dan wel dat hij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van het, in het land van herkomst, deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

2.13. De Raad gaat vervolgens in op de kritiek van verzoeker op het motief dat hij aan de hand van de voorgelegde stavingstukken evenmin heeft aangetoond dat hij van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoeker betoogt dat hij met de aangebrachte stukken heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij nog in de DR Congo verbleef. Hij stelt dat hij met het voorgelegde ‘*attestation d’indigance*’ het bewijs heeft geleverd dat hij onvermogen is in dit land en dat de vele voorgelegde stortingstukken aantonen dat hij jarenlang werd onderhouden door zijn vader.

De Raad benadrukt dat, wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat het voorgelegde “*attestation d’indigance*” met bijbehorend “*proces-verbaal*” van de Congolese autoriteiten van 10 augustus 2020, waarin deze verklaren dat verzoeker, verblijvend in België, tijdelijk behoeftig is, door verweerder niet wordt aanvaard als bewijs van onvermogen in het land van herkomst of origine, enerzijds omdat het werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer van een derde en anderzijds omdat dit stuk handelt over de situatie van verzoeker na zijn vertrek uit Congo. Verweerder stelt dat deze gegevens bijgevolg niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag tot gezinshereniging. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven en weerlegt de door verweerder gedane vaststellingen niet.

Verder moet worden vastgesteld dat de voorgelegde stortingstukken zijn gebeurd aan verzoeker tijdens zijn verblijf in Marokko, wat niet wordt betwist, zodat verzoeker met verwijzing naar deze stukken ook in geen geval kan aantonen dat hij tijdens zijn verblijf in de DR Congo ten laste was van zijn vader.

Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoeker, voor het bewijs van het ‘*ten laste zijn*’, moet aantonen dat hij, gezien zijn financiële en sociale toestand, de materiële steun van de referentiepersoon nodig heeft om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij verzocht om gezinshereniging. Verzoeker verbleef in de jaren voor zijn

komst naar België in Marokko. Verweerder geeft aan dat verzoeker niet het bewijs heeft geleverd dat hij onvermogen was in Marokko. In dit verband moet inderdaad worden opgemerkt dat niet blijkt dat verzoeker stukken heeft voorgelegd die toelaten een zicht te krijgen op zijn financiële en sociale toestand tijdens het eerdere verblijf in Marokko. Het enige gegeven dat hieromtrent blijkt op basis van de stukken van het dossier, is dat verzoeker in zijn visumaanvraag van 14 december 2015 vanuit Marokko verklaarde er werkzaam te zijn als informaticus. Hieromtrent liggen voor het overige geen concrete gegevens voor. Er moet worden aangenomen dat verweerder net omdat op dit punt concrete gegevens ontbreken, heeft geoordeeld dat de voorgelegde stellingen niet konden volstaan, met name omdat – gelet op het ontbreken van stukken die verzoekers financiële en sociale situatie in Marokko verduidelijken – niet kan worden vastgesteld dat hij daadwerkelijk was aangewezen op deze stellingen om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Andermaal moet worden vastgesteld dat verzoeker nergens concreet ingaat op deze motieven van de beslissing. Hij toont niet aan dat verweerder in zijn beslissing onterecht heeft vastgesteld dat niet of onvoldoende blijkt dat hij in het land van herkomst daadwerkelijk ten laste was van de referentierpersoon.

Verweerder heeft nog vastgesteld dat verzoeker ook niet heeft aangetoond dat hij en de referentierpersoon niet ten laste vallen van de Belgische Staat, zoals hem nochtans uitdrukkelijk was gevraagd in de bijlage 19ter. Er blijkt inderdaad niet dat verzoeker dergelijk bewijs heeft voorgelegd. Hij betwist de motivering hieromtrent in de bestreden weigeringsbeslissing niet.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen, wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins aantoont dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, dan wel dat hij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarde van het, in het land van herkomst, ten laste zijn van de referentierpersoon.

2.14. De Raad merkt op dat de vaststellingen in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentierpersoon, reeds volstaan om deze beslissing te nemen. De redengeving in de bestreden weigeringsbeslissing inzake de bestaansmiddelen van de referentierpersoon is bijkomend en niet determinerend, zodat verzoekers kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot nietigverklaring van deze beslissing. Op deze kritiek dient dan ook niet verder te worden ingegaan.

2.15. Een schending van de artikelen 40bis, 40ter, 47/1, 2° en 47/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden vastgesteld.

2.16. Inzake de aangevoerde schending van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, en waar verzoeker stelt dat volgens hem geen nauwkeurig onderzoek is gebeurd naar zijn persoonlijke situatie, volstaat een verwijzing naar de voorgaande bespreking van het middel om te besluiten dat dit standpunt niet kan worden bijgetreden. Er heeft wel degelijk een individueel en grondig onderzoek van de aanvraag plaatsgevonden, rekening houdend met de verschillende door verzoeker aangebrachte stukken. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het gevoerde onderzoek niet op voldoende individuele en grondige wijze is gevoerd, zodat een schending van voormeld artikel niet blijkt.

2.17. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker ziet een schending van het rechtszekerheidsbeginsel waar volgens hem in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing de wetbepaling op grond waarvan deze beslissing is genomen niet wordt vermeld. In dit verband volstaat de eerdere vaststelling dat dit wel degelijk het geval was en verzoeker ook duidelijk kennis heeft van de wettelijke bepalingen waarvan toepassing is gemaakt. Verzoekers betoog kan dus in geen geval worden aangenomen. Verzoeker blijft in gebreke met concrete argumenten een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan te tonen.

2.18. In de hoofding van zijn tweede middel voert verzoeker nog de schending aan van artikel 21 VWEU en van de Burgerschapsrichtlijn. Er dient op te worden gewezen dat een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden. Een middel waarbij enkel wordt verwezen naar de geschonden rechtsregel of naar een gehele richtlijn zonder

aanduiding van het precieze artikel dat zou zijn miskend, en zonder dat verder wordt toegelicht op welke wijze de bepalingen zouden zijn geschonden, is onontvankelijk.

2.19. Het eerste tot en met derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.20. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“2.4.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Nederlandse referentiepersoon en woonde in de DR Congo uiteraard samen met zijn vader. Bovendien woont verzoeker sinds zijn aankomst in België opnieuw samen met zijn vader, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.4.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon, hij in België samenwoont met zijn vader, zij in De DR Congo uiteraard samenwoonden, zijn vader verzoeker sinds 2014 geld overmaakte en hem volledig onderhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.”

2.21. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezins- of familieleven met zijn Nederlandse vader. Hij stelt in de DR Congo met zijn vader te hebben samengewoond en thans in België opnieuw samen te wonen met zijn vader. Hij stelt dat zijn vader sinds 2014 geld overmaakte en hem onderhield. Hij betoogt dat er geen gegronde redenen zijn om hem de gezinshereniging te weigeren.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Verzoeker, een volwassen man, moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn vader met de Nederlandse nationaliteit aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

De verblijfsaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat hij in het land van herkomst ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet deugdelijk zou zijn genomen. Het is geenszins aangetoond dat verzoeker in zijn land van herkomst, en dit voorafgaand aan zijn komst naar België, samenwoonde met of deel uitmaakte van het gezin van zijn vader. Evenmin is het aangetoond dat hij in zijn land van herkomst afhankelijk was van zijn vader in België om in zijn basisbehoeften te voorzien.

In deze omstandigheden wordt niet aannemelijk gemaakt dat er tussen verzoeker en zijn vader met de Nederlandse nationaliteit sprake is van de vereiste bijzondere band van afhankelijkheid om onder de bescherming te kunnen vallen van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Het enkele gegeven dat verzoeker meerdere geldstorting heeft ontvangen vooraleer hij naar België is gekomen en nu op hetzelfde adres als zijn vader woont, zonder dat evenwel blijkt dat hij in zijn land van herkomst omwille van zijn financiële en sociale toestand was aangewezen op zijn vader om in zijn basisbehoeften te voorzien, volstaat niet om alsnog de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband aan te tonen. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker niet zelfstandig zou kunnen functioneren in zijn land van herkomst of origine, zoals dit ook wordt gesteld in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat niet blijkt dat enige belangenafweging hieromtrent is vereist.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat er sprake is van een inbreuk op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins concreet aantoonde dat hij in België, los van de band met zijn vader, een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Hij weerlegt het gestelde in het bestreden bevel verder niet dat in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zijn leven opnieuw opneemt in zijn land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van zijn vader. Verweerder wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker toont geen dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* aan die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn vader met de Nederlandse nationaliteit niet blijkt. Er blijkt verder niet dat hij en zijn vader via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van deze laatste aan hem in zijn land van herkomst of origine, de familieband niet kunnen onderhouden. Er blijkt geen disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.22. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking inzake artikel 8 van het EVRM.

2.23. Het vierde middel is ongegrond.

2.24. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“2.5.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : “aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken”.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoeker niet zou behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon en van hem als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.5.2.

Bovendien dient in casu verwezen te worden naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.5.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 , dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

2.5.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke

voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, 'Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken".

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en hij als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verbljfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoeker, die sinds zijn geboorte samenwoonde met zijn vader in de DR Congo en wiens vader hem in het land van herkomst en/of verblijf jarenlang heeft onderhouden. Verzoeker, die sinds zijn aankomst opnieuw samenwoont met zijn vader, behoort dan ook wel degelijk tot het kerngezin van de referentiepersoon.

2.5.5.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn.

Hierbij werd opgemerkt dat verzoeker niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort en van hem als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de individuele familiale toestand van verzoeker afleveren van dit bevel.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden."

2.25. Dit middel wordt enkel betrokken op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van deze beslissing.

2.26. Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, waardoor het aangehaalde gezins- of familielevens niet kan worden ingeroepen als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader wordt betwist. Verweerder stelt dat verzoeker een volwassene persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van zijn vader. Verweerder benadrukt dat in het voorliggende geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er is, zo vervolgt hij, ook geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enig medisch probleem.

Verweerder heeft aldus verduidelijkt waarom hij gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid zoals vervat in het door verzoeker aangehaalde artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Hij heeft zowel de juridische als de feitelijke motieven aangeduid waarop deze beslissing is gesteund. Er is wel degelijk, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, een afzonderlijke motivering voorzien die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeker vindt de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten summier, maar maakt met deze mening nog niet aannemelijk dat de voorziene motivering hem niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid om met kennis van zaken te beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. De voorziene motieven, waarin trouwens ook wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker duidt ook niet dat enig aspect dat zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en de Raad is niet dienstig in het voorliggende geval. In deze arresten deed de situatie zich voor waarin, los van een verwijzing naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, geen enkele motivering was voorzien voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl dit in het voorliggende geval duidelijk wel het geval is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.27. Nu verweerder in het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten heeft geduid dat dit wordt gegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekers legaal verblijf is verstreken, waarbij nog wordt ingegaan op de verschillende elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, valt ook niet in te zien dat artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit werd miskend.

2.28. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening hield met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het hoger belang van het kind, het gezins- of familielevens en de gezondheidstoestand.

Zo gaat verweerder allereerst in op het voorgehouden gezins- en familielevens tussen verzoeker en zijn vader. Hij stelt vast dat verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van zijn vader. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tussen hen wordt betwist. Er is volgens verweerder geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoeker en zijn vader of overige familieleden, anders dan de gewone affectieve banden, waardoor deze familiebanden er zich niet tegen verzetten dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat verzoeker een volwassene persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dat niets erop wijst dat hij hier niet toe in staat is. Hij benadrukt nog dat in het voorliggende geval geen sprake is van een

weigering van een voortgezet verblijf. Verder stelt verweerder vast dat geen sprake is van minderjarige kinderen in België of van een medisch probleem in hoofde van verzoeker.

Gelet op deze beoordeling houdt verzoeker volstrekt ten onrechte voor dat bij de afgifte van het bevel zijn "*individuele familiale situatie*" niet in rekening is gebracht of niet is onderzocht. In zoverre hij andermaal de gedane beoordeling omtrent het ingeroepen gezins- of familieleven met zijn vader betwist, volstaat verder een verwijzing naar de bespreking van artikel 8 van het EVRM waar in dit verband reeds werd bevestigd dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van dit verdragsartikel. Verzoeker betwist verder niet dat het hoger belang van het kind in zijn geval niet speelt en hij geen gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar het land van herkomst kunnen verhinderen. Hij toont niet aan dat de voorziene motivering niet kan standhouden of enig aspect hierbij ten onrechte buiten beschouwing is gebleven.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.29. Rekening houdende met wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet met de vereiste zorgvuldigheid is gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.30. De opgeworpen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet toegelicht. Dit artikel handelt ook over inreisverboden, terwijl thans geen dergelijke beslissing voorligt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.31. Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.32. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS